

Н. І. Миронець

Кушніренко Сергій Степанович

КУШНІРЕНКО Сергій Степанович (07. 11. 1913, Житомир – 05. 12. 1984, с. Хотинь Рівнен. р-ну Рівнен. обл.) – поет. Рано втратив батьків. 1928 його забрала тітка в м. Острог (нині Рівнен. обл.). Закін. Рівнен. укр. гімназію (1935). Публікував вірші й проз. твори у львів. г. «Назустріч» (1934), учнів. часописах Рівнен. укр. гімназії – журналах-одноденках під різними назвами (1934), «Ватра» (1935). Деякі твори підписував псевд. Окнеріншук. Навч. на філол. факультеті Варшав. університету (1935–39). Член Укр. студент. громади. Тут потоваришував з О. Телігою, яка високо оцінювала його творчість (присвятив їй вірш «Психопортрет», 1936). Після знайомства у Варшаві з [Д. Донцовим](#) друкувався у львів. ж. «Вісник», «Дитина». На його поет. зб. «Пружінь» (Л., 1938; обкладинка *Н. Хасевича*) позитив. рецензією відгукнувся *Є. Маланюк*, відзначивши, що автор – «людина обдарована поетичним хистом» і «збірка видана дуже естетично». З поч. 2-ї світової війни опинився на Холмщині, де вчителював у м. Володава Люблін. воєводства (Польща). Звідти вирушив до України з похід. групою ОУН, яку було розбито під м. Васильків Київ. обл. Тривалий час дослідники вважали, що він загинув. Насправді К. 1941 повернувся до м. Володава, одружився, вчителював там, потім у с. Сверщів Холм. пов. Люблін. воєводства. 1946 його сім'ю депортовано у Рівнен. обл. З метою конспірації змінив документи, вигадавши історію про втрачений під час переселення паспорт, спалив фото варшав. періоду, листи і власну збірку. Відповідно до вигаданої легенди, закін. 5 кл. польс. школи; у деяких пізніших автобіографіях згадував про навч. в Острозі та Варшаві. 1950–51 – рахівник колгоспу «Нове життя» (с. Михайлівка Рівнен. р-ну); зав. кооп. магазину с. Хотинь; 1964–77 – обпалювальник цегли Рівнен. комбінату будматеріалів. Від імені дочки надіслав на літ. конкурс вірш (опубл. 1959 в альманасі «Крила») і його ж – *П. Тичині*. Той відповів відразу,

схвально оцінивши твір «молодої поетеси», порадив розвивати талант. Через 16 р. після смерті К. на горищі знайшли рукописи віршів і щоденник. Збережено понад 90 поезій, написаних у 1933–42. У віршах, пронизаних патріот. духом, обстоював укр. мову, культуру. У творчості звертався до істор. подій та постатей, міфол. героїв, порушував філос. проблеми. Вагома за змістом та цікава за формою творчість К. увібрала провідні політ., культурол., філос. ідеї Європи. Н. Миронець уклала і видала зб. «Загублений талант. Сергій Кушніренко: біографічний нарис, твори, документи» (Дрогобич, 2013).

Рекомендована література

1. Жидкова О. Сергій Кушніренко: життя після смерті // Сім'я і дім. 2006, 23–29 листоп.;
2. Миронець Н. І. Невідомий Сергій Кушніренко: нововиявлені твори та листи до Дмитра Донцова // Січ. 2014. № 7.

Бібліографічний опис:

Кушніренко Сергій Степанович / Н. І. Миронець// Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-52578>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).